

[Niels Jørgen Nielsen.]

de bliver udleveret til dem, der får gevinsterne. Danske forbrugere er dog heller ikke så fuldstændig uvidende om levnedsmidler, at det er nødvendigt med et rent barnepige-system.

Lovforslaget rummer muligheder for at forbyde torvehandel. Det er vel et spørgsmål, om risikoen ved denne form for omsætning er så stor, at man skal formene de torvehandelnde forbrugere denne sidste rest af handelsromantik, som de mener at finde på torvet.

Forslagets kapitel 6 drejer sig om nedsættelse af et levnedsmiddelråd, som skal rådgive, hedder det, fiskeriministeren, handelsministeren, landbrugsministeren og ministeren for forureningsbekæmpelse. Hermed siges det altså indirekte, at den centrale administration af vor levnedsmiddelovgivning fortsat skal være spredt over i hvert fald 4 ministerier, og det er vel endda et spørgsmål, om man kan holde indenrigsministeren helt udenfor.

Det synes at være ved at blive mode med sådan særlige råd til at rådgive ministrene. Der er noget, der taler for, og der er noget, der taler imod en sådan udvikling. Det må nok erkendes, at udviklingen på mange områder gør det vanskeligt at overskue, hvordan lovbestemmelser og bekendtgørelser kommer til at virke i detaljer i praksis, og så kan det være nødvendigt at støtte sig til særlig sagkundskab og særlig erfaring fra det praktiske liv, men en minister vil altid kunne henvende sig på rette sted for at få de råd, han ønsker sig. Der kan naturligvis være en vis rationalisering i at have rådgivningen samlet i et særligt råd; den mindre heldige side af det er, at disse råd ligesom kan komme til at blive medansvarlige for ministerens administration, og for arbejdet her i folketinget vil det måske ikke være et ubetinget gode, at ministeren, før et lovforslag fremsættes, har fået accept og opbakning fra et sådant råd. Derfor er jeg personlig ikke begejstret for dette levnedsmiddelråd. Jeg forstår, at regeringen allerede administrativt har nedsat et sådant råd, men det kan naturligvis ikke kræve samme status over for folketinget som et lovfæstet råd.

I lovforslaget overlades det helt og holdent til ministeren at bestemme, såvel hvem

der skal sidde i rådet, som hvor mange medlemmer der skal være osv.; der skal bare være repræsentanter for videnskab, forbrugere, myndigheder og erhverv. Der tales ikke om hvilke erhverv; der tales ikke om hvilke myndigheder; det kan ikke være rimeligt, at ministeren i et sådant spørgsmål sætter folketinget helt ud af spillet. Det er muligt, at vi skal have et sådant lovfæstet levnedsmiddelråd, men så må vi have sammensætningen præciseret nærmere i loven og ikke helt overlade det til ministerens for-godtbefindende.

Endelig et par ord om administrationen. I debatten om levnedsmiddelovgivning har jo ikke mindst kravet om forenkling af administrationen været ført meget stærkt frem. Det har været et berettiget krav, da den centrale administration altså er spredt over mange ministerier til stor gene for alle, som beskæftiger sig med produktion, behandling eller omsætning af levnedsmidler. En sådan administrationsopbygning kan heller ikke blive helt rationel, og derfor kan det ikke undgås, at den bliver mere bekostelig end nødvendigt. Det er derfor en stor skuffelse — det tror jeg det er for mange, og det er det for mig — at regeringen med det lovforslag, vi nu her behandler, så helt og aldeles har forsømt en gunstig lejlighed til at gennemføre en virkelig administrativ forenkling og rationalisering, og det er så meget mere overraskende, som socialdemokratiet i sin oppositionstid fremsatte forslag til folketingsbeslutning, hvorefter hele levnedsmiddelovgivningen skulle samles i én lov på én styrelse. Den nuværende minister for forureningsbekæmpelse var jo blandt forslagsstillerne, og nu har altså socialdemokratiet og regeringen mulighederne, nu har man magten, man har oppositionens støtte; hvorfor handler man så stik imod sin egen politik i oppositionstiden? Med administration under landbrugsministeren og fiskeriministeren opretholder man særlige love for den animalske produktion, der jo er den store dominerende gruppe, hvor de animalske levnedsmidler lægger beslag på langt, langt den største del af kontrolapparatet.

Nu skal det lige tilføjes — men det er ikke noget godt — at ministeren for forureningsbekæmpelse også over for denne særlige lovgivning etablerer sig som en slags overminister, som skal spørges, også når det